

Teresa de Jesús: quatre camins cap a Déu

El papa Francesc ens convida a caminar cap a Déu amb Sta. Teresa de Jesús. Amb motiu de l'inici del V Centenari del naixement de la santa d'Àvila, el Sant Pare ha enviat un missatge al bisbe d'Àvila en què assenyala quatre camins que podem aprendre de la gran mística: l'alegria, la pregària, la fraternitat i el temps propi. I conclou dient que «les petjades de Teresa ens condueixen sempre a Jesús». (Foto: Pintura de santa Teresa, obra de Juan de la Misericòrdia.)

GLOSSA

Un dissabte, de bon matí, camí d'Emmaús

Un dissabte, a dos quarts de vuit del matí, sóc en una estació de tren de la gran ciutat. Unes noies dormen profundament a l'extrem d'un graó de les escales que porten a l'andana. Altres joves dormen als bancs. Un grup de tres o quatre, drets, resten silenciosos, com endormiscats. Un xicot és atès per uns companys: sembla que no es troba gaire bé. Quatre o cinc, a l'extrem de l'andana, criden i fan soroll. Al costat, uns altres escuren una beguda alcohòlica... La majoria dels qui esperen el tren tenen al voltant de vint anys, més o menys. Dedueixo que vénen de diverses festes i retornen cap a casa. Entre ells n'hi deu haver estudiants, alguns potser treballen; d'altres, de ben segur, que encara no troben feina o són a l'atur. Arriba un tren i alguns hi puguen, la majoria amb un caminar lent, cansat, en alguns casos ajudats per d'altres.

La situació, no per desconeguda sinó pel fet de trobar-m'hi, m'afectà i em féu pensar, m'impressionà. Sé que aquest escenari és força habitual per a molts joves el dissabte i el diumenge de bon matí. Què deuen pensar, però, de l'estat en què molts hi arriben? Per què hi arriben? Què dóna sentit a la seva vida? Sé que no tots els joves acaben així els caps de setmana. Ni tan sols tots els que hi han sortit de festa. No vull entrar

en paternalismes fàcils, ni culpabilitzacions gratuïtes. Ni carregar responsabilitats a algunes persones o institucions.

Em pregunto, tanmateix: què és el que no fem bé a nivell personal i institucional? Considerem els adolescents i joves un col·lectiu al qual ajudar a créixer en edat i a madurar humanament? O els hem reduït a un mercat que consumeix? Veient els joves esmentats, m'hi semblava descobrir una part del retaule del món crucificat, amb tantes persones marcades pel dolor, en el qual Jesús pateix, mor i ressuscita. Uns col·lectius necessitats espiritualment i humana. Molts d'ells podrien trobar resposta lluny dels entorns mediocres, consumistes i descarriats si obrissin el cor a la bona nova de Jesús —a qui molts no coneixen— i si trobessin persones que els en fessin el primer anunci o els ajudessin a retornar al Jesús de la seva infantesa; persones, en definitiva, que els acompanyessin en el seu particular camí d'Emmaús: «Us ho asseguro: Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). Tant de bo trobin en aquest camí una mirada, un gest, una paraula de Jesús mateix encarnat en un rostre proper. Preguem perquè aquest rostre... també pugui ser el nostre.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Viure l'Església diocesana

En el punt que ens trobem, convé evocar el testimoni de dos grans mestres de la santedat i de la teologia. Al segle XVI, cloent el llibre en el qual plasmava la seva pròpia experiència de conversió, *Els Exercicis Espirituals*, sant Ignasi de Loiola ofería unes regles pràctiques que titulava «Per al sentit veritable que en l'Església militant hem de tenir, que es guardin les regles següents». Els comentaristes fan notar que aquestes regles estan vinculades a la meditació per aconseguir amor, dins el discerniment de la 4a setmana. Subratllen a més les paraules del títol «sentit veritable» (ha quedat com més tradicional el títol «Regles per sentir amb l'Església»): és el «sentir» de sant Ignasi, que denota una actitud, una predisposició, una sensibilitat, una empatia. El text conté recomanacions molt concretes sobre devocions, conductes, accions, etc. Però, com diu S. Arzubialde, l'objectiu últim és sens dubte ajudar al «discerniment de l'amor personal a Crist en la seva mediació històrica encarnada, que és la seva veritable esposa, la nostra mare l'Església».

En ple segle XX el gran teòleg Romano Guardini, essent encara un jove sacerdot, que començava a despuntar com a líder intel·lectual, publica un llibre recopilant algunes conferències, el títol de les quals es pot traduir així: *El sentit de l'Església*. El seu contingut respon al significat directe d'aquesta expressió, és a dir, exposar el perquè i el per a què de l'Església, en el sentit que ella, comunió d'amor fraterna en l'Esperit, condueix la persona humana cap al compliment de les seves aspiracions profundes. Però, en iniciar el primer capítol, ja indica què és el que pretén. Consta que hi ha un interès creixent sobre l'Església, però des que es va anar introduint una actitud individualista en la cultura i en la religiositat, diu:

«Els fidels vivien certament *en l'Església*, però cada vegada vivien menys *l'Església*. La vida religiosa s'inclinava sempre cap a la pietat personal i, així l'Església se sentia més com a límit, potser com a oposició a aquest àmbit de la individualitat... com un fre al factor personal.»

Certament una cosa és viure «de l'Església», beneficiant-se'n, una altra «viure en l'Església», complint tot el que està estipulat, o el mínim que s'exigeix per ser considerat pertanyent a ella, i una altra cosa ben diferent és «viure l'Església». Com una cosa és pertanyer a una família i viure-hi, i una altra viure la família. Sens dubte, quan tractem aquí de discernir la vida de la nostra Diòcesi, ben poc ens ha d'importar que una persona, un grup, un carisma, un moviment, una comunitat o una institució, «compleixi» amb aquest mínim exigít, com notificar o convidar la Diòcesi a algun esdeveniment important de la seva pròpia vida, o anomenar el bisbe en la Pregària Eucarística, o fer-se present alguna vegada quan s'és convocat... El que realment ens importa és que tots «visquem la Diòcesi», que és tant com viure l'Església mateixa. Això significa tenir present que

- La Diòcesi, com a Església, «existeix», té vida pròpia i concreta, sofreix i gaudeix, prega i actua, té mancances i riqueses...
- Significa, a més, que tot això, sigui bo o dolent, ho sento com a propi, perquè forma part de la meua Església.
- Significa que tot el que decideixo, visc i faig, sigui individualment, en comunitat o en grup, és un caminar al costat dels altres fidels de la mateixa Església, dins d'ella, compartint amb ells, rebent i donant en una comunió vital i concreta.

Només en el marc d'aquest profund sentit eclesial, el discerniment sobre la vida de la nostra Diòcesi serà vàlid i efectiu. Tots sabem que sense empatia la nostra ajuda a l'altre serà sempre inútil. I aquest «l'altre» no és aquí sinó el «nosaltres» que ens precedeix, ens dóna aixopluc i sentit.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

EUGENI GAY

Preservar la dignitat humana

«La dignitat humana, fonament d'un ordenament jurídic just, alliberador i solidari» ha estat el títol de la lliçó inaugural del curs 2014-2015 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona, pronunciada el passat 28 d'octubre per l'advocat i expresident del Tribunal Constitucional Eugeni Gay, que apunta que «és necessari aprofundir en la política de cooperació al desenvolupament i exigir als polítics que assumeixin un compromís real i efectiu de solidaritat».

És l'objectiu final del dret preservar la dignitat humana?

No és l'objectiu prioritari: és l'objectiu fonamental; perquè la dignitat rau, precisament, en la filiació divina dels homes. Això és quelcom que ja va detectar René Cassin, quan deia que eren iguals en drets i en dignitat, i que per això havien de comportar-se amb esperit de fraternitat. I si deia fraternitat és perquè hi havia un pare comú.

Com a creient, com entén els termes justícia i solidaritat?

Com una mateixa cosa. La justícia és, en definitiva, un ideal. La justícia humana és imperfecta. Però la justícia és l'anhel de la igualtat; i la igualtat passa per la solidaritat: des del moment que jo reconec que sóc igual que l'altre haig de ser solidari amb l'altre. Per tant, aquesta és l'aspiració màxima de la justícia.

Com l'ha ajudat la fe, en la seva vida?

Sempre he volgut que l'Evangeli fos una mica la meua guia. He pregat perquè fos així i, certament, la fe m'ha ajudat molt. A Déu li estic agraït perquè ens hagi enviat l'Unigènit, per reconèixer-lo i donar testimoni d'ell. Jo crec que és el més gran que li ha passat a la Humanitat.

Òscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

El recuerdo de nuestros difuntos

En su época de diplomático en Turquía, monseñor Roncalli escribió así a un familiar: «También yo me doy cuenta de que envejezco, no tanto porque, al mirarme al espejo, me vea con el pelo blanco y con algunas arrugas, cuanto porque me apercibo de que al buscar en torno a mí con el pensamiento las personas que me fueron familiares durante la infancia y la juventud, no encuentro ya casi ninguna. Todas han desaparecido. Han desaparecido de los ojos, pero no del corazón. Nuestros queridos muertos permanecen siempre con nosotros para consolarnos, para darnos ánimo y repetimos que es bello vivir incluso con sacrificio, cuando se tiene la seguridad de que el Señor lo ve todo y lo tiene todo en cuenta para darnos la alegría y consolación eternas» (Carta a Angelina Carissimi, viuda de Roncalli. Estambul, 17/04/1939).

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva)

HECHOS DE VIDA

El joven y el tratante de caballos

Cuentan que un joven cristiano tenía su casa, un pequeño huerto y un hermoso caballo, al que amaba como a un hermano. Lo había criado de potrillo. Un día lo vio un tratante de caballos. Se encaprichó de él y le propuso comprárselo. El joven se negó: «¿Puede un hombre vender a su hermano? Yo no necesito dinero. Mi riqueza es él.»

El negociante, empujado por la ambición, un día fingió que lo habían asaltado unos ladrones. Simuló que estaba malherido. El joven, que pasaba para ir al mercado, desmontó de inmediato para prestarle ayuda. El tratante se levantó violentamente, tumbó al joven, montó sobre el alazán y empezó a galopar. El joven le gritó: «¡Espera! ¡Espera!»

El ladrón, a una distancia prudente, se volvió y dijo: «¡El caballo ahora es mío!» El joven respondió: «Está bien. Es tuyo. Sólo te pido que si alguien pregunta cómo lo conseguiste... por favor, no le cuentes lo que ha pasado. Diles que me lo compraste.»

El tratante dijo: «¿Y por qué voy a hacer eso?» El joven respondió:

—«Porque si cuentas la manera como, con engaño, me lo has arrebatado, y él u otro se encuentran a alguien malherido, necesitado, pensará que puede ser una trampa y no querrá detenerse para prestarle la ayuda urgente necesaria, tal como nos manda Jesús: "Ve y tú haz lo mismo."»

El tratante bajó del caballo. Entregó las riendas a su dueño, y montaron los dos el alazán camino del pueblo.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Eslabones de una cadena de amor

Nosotros, hombres y mujeres de la Iglesia, estamos en medio de una historia de amor: «Cada uno de nosotros es un eslabón en esta cadena de amor». Así lo afirmaba el papa Francisco en una de sus homilias en la capilla de la Casa de Santa Marta.

Historia comenzada en el corazón del Padre. Cristo es el enviado del Padre. Los discípulos, los enviados de Jesús. «Cada uno de nosotros es un eslabón en esta cadena de amor.» Todos juntos somos una familia en la Iglesia, que es nuestra Madre, y que va adelante con la fuerza del Espíritu Santo.

Se nos llama a ser eslabón, conductores de evangelización, servidores entregados en nuestra Iglesia diocesana. Convocada por Dios como cuerpo de Cristo y templo del Espíritu Santo, para que sea signo e instrumento de salvación. Eslabones deseosos de comunicar el amor de Dios a los hombres y mujeres de nuestro tiempo.

Con el Papa rogamos a María para «que nos dé la gracia de la alegría, de la alegría espiritual de caminar en esta historia de amor», para que vayamos y demos fruto (cfr. Mt 25,14-30), para que seamos eslabones de amor, con los más cercanos en la Iglesia diocesana, en la Iglesia universal; en nuestra Iglesia, realidad única e indivisible en todo el mundo.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

17. □ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Ap 1,1-4; 2,1-5a / SI 1 / Lc 18,35-43]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

18. ■ **Dimarts** (Barcelona) [Ap 3,1-6.14-22 / SI 14 / Lc 19,1-10]. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ **Dimecres** [Ap 4,1-11 / SI 150 / Lc 19,11-28]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).

20. ■ **Dijous** [Ap 5,1-10 / SI 149 / Lc 19,41-44]. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ **Divendres** [Ap 10,8-11 / SI 118 / Lc 19,45-58]. Presentació de santa Maria, verge, al temple. Sant Gelsi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ **Dissabte** [Ap 11,4-12 / SI 143 / Lc 20,27-40]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes). Sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. □ † **Diumenge vinent**, Jesucrist, Rei de tot el Món (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Ez 34,11-12.15-17 / SI 22 / 1Co 15,20-26.28 / Mt 25,31-46]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

DIUMENGE XXXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en treurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents.

L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits dels seu treball: que la seva obra l'elogiï davant de tot el poble.

▶ Salm responsorial (127)

R. *Feliç tu, fidel del Senyor.*

Feliç tu, fidel del Senyor, / que vius seguint els seus camins. / Menjaràs del fruit del teu treball, / seràs feliç i tindràs sort. R.

La teva esposa fruitarà com una parra / dins la intimitat de casa teva; / veuràs els fills com plançons d'olivera / al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor / seran beneïts. / Que el Senyor et beneeixi des de Sió. / Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,1-6)

Germans, no cal que us escrivim quan i a quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit.

La gent es pensarà que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú. Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 25,14-30)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava fora del país, cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà.

Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyat cinc més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyat dos més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre. L'amo li contestà: Ets un administrador dolent i gandul. ¿Tu sabies que vull collir on no havíeu sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs, haves de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donarà encara més i en tindran a vessar, però als qui no en tenen, els prendrà fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.»

▶ Lectura del libro de los Proverbios (Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Una mujer hacendosa, ¿quién la hallará? Vale mucho más que las perlas. Su marido se fía de ella, y no le faltan riquezas. Le trae ganancias y no pérdidas todos los días de su vida. Adquiere lana y lino, los trabaja con la destreza de sus manos. Extiende la mano hacia el huso, y sostiene con la palma de rueca. Abre sus manos al necesitado y extiende el brazo al pobre.

Engañosa es la gracia, fugaz la hermosura, la que teme al Señor merece alabanza. Cantadle por el éxito de su trabajo, que sus obras la alaben en la plaza.

L'àngel bo i el dimoni pesant les ànimes. Fresc del segle XII, Museu Nacional d'Art de Catalunya (Barcelona)

▶ Salmo responsorial (127)

R. *Dichoso el que teme al Señor.*

Dichoso el que teme al Señor / y sigue sus caminos. / Comerás del fruto de tu trabajo, / serás dichoso, te irá bien. R.

Tu mujer, como parra fecunda, / en medio de tu casa; / tus hijos, como renuevos de olivo, / alrededor de tu mesa. R.

Esta es la bendición del hombre / que teme al Señor. / Que el Señor te bendiga desde Sión, / que veas la prosperidad de Jerusalén / todos los días de tu vida. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 5,1-6)

En lo referente al tiempo y las circunstancias no necesitáis, hermanos, que os escriba. Sabéis perfectamente que el día del Señor llegará como un ladrón en la noche.

Cuando estén diciendo: «Paz y seguridad», entonces, de improviso, les sobrevendrá la ruina, como los dolores de parto a la que está encinta, y no podrán escapar. Pero vosotros, hermanos, no vivís en tinieblas, para que ese día no os sorprenda como un ladrón, porque todos sois hijos de la luz e hijos del día; no lo sois de la noche ni de las tinieblas. Así, pues, no durmamos como los demás, sino estemos vigilantes y despejados.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 25,14-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «Un hombre, al irse de viaje, llamó a sus empleados y los dejó encargados de sus bienes: a uno le dejó cinco talentos de plata, a otro dos, a otro uno; a cada cual según su capacidad; luego se marchó.

Al cabo de mucho tiempo volvió el señor de aquellos empleados y se puso a ajustar las cuentas con ellos. Se acercó el que había recibido cinco talentos y le presentó otros cinco, diciendo: «Señor, cinco talentos me dejaste; mira, he ganado otros cinco.» Su señor le dijo: «Muy bien. Eres un empleado fiel y cumplidor; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; pasa al banquete de tu señor.»

Se acercó luego el que había recibido dos talentos y dijo: «Señor, dos talentos me dejaste; mira, he ganado otros dos.» Su señor le dijo: «Muy bien. Eres un empleado fiel y cumplidor; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; pasa al banquete de tu señor.»

Finalmente, se acercó el que había recibido un talento y dijo: «Señor, sabía que eres exigente, que siegas donde no siembras y recoges donde no esparces; tuve miedo y fui a esconder mi talento bajo tierra. Aquí tienes lo tuyo.» El señor le respondió: «Eres un empleado negligente y holgazán. ¿Conque sabías que siego donde no siembro y recojo donde no esparzo? Pues debías haber puesto mi dinero en el banco, para que, al volver yo, pudiera recoger lo mío con los intereses. Quitadle el talento y dádsele al que tiene diez. Porque al que tiene se le dará y le sobrarán, pero al que no tiene, se le quitará hasta lo que tiene. Y a ese empleado inútil echadlo fuera, a las tinieblas; allí será el llanto y el rechinar de dientes.»

COMENTARI

Els talents rebuts

La paràbola dels talents és una paràbola clàssica que ha estat interpretada de forma correcta pràcticament des del començament.

L'Església dels primers segles ja va interpretar els talents a la llum dels carismes d'1Co 12, malgrat que la concreció dels cinc o dels dos talents sigui sovint arbitrària i fins i tot estrafolària. Tanmateix, la possibilitat de referir-los a dons rebuts de part de Déu és molt antiga. La versió de la paràbola (de les mines) en Lluc és molt diferent i, atès el seu context —just abans de l'entrada reial de Jesús a Jerusalem, Lc 19,12-27—, té també una finalitat diversa. Ens centrem en Mateu i direm dues coses arran d'aquesta paràbola: una referent a la interpretació cristològica de la

paràbola i l'altra sobre el seu sentit parenètic o exhortatiu.

La paràbola ha estat interpretada per Mateu en clau cristològica. En aquest sentit, estem davant d'una interpretació al·legòrica: l'home que marxa lluny i confia els seus béns als seus servents és Jesús. Probablement això ho tenim assumit, però és una innovació mateuana que incideix en el significat de la paràbola. Perquè, aleshores, quan torna «al cap de molt de temps», estem en la Parusia del Fill de l'Home (cf. Mt 24,3.27.37.39, l'únic dels evangelis que en parla), al final de la història. Allà, Jesús, en tant que Fill de l'Home demana comptes als seus servents del que han rebut —segons la seva capacitat. Aquest últim aspecte dóna peu a una interpel·lació per als lectors: és el sentit parenètic de la paràbola.

L'exhortació al lector és el que fa que una paràbola que se situa en el futur (el donar comptes) interpel·li els lectors en el seu present. El present no és un temps, per dir-ho senzillament, deixat de la mà del Senyor. És més aviat el temps de brillar, d'il·luminar, d'estimar i d'acollir. És aquí on la paràbola pren el seu aire d'aplicació al lector. El que podia haver estat simplement i senzilla un toc d'atenció que mogué a la por i a l'amenaça (el que diu el servent que no ha fet fructificar el seu talent), es converteix en un esperó per fer fructificar els propis talents. L'exhortació no és només a fer bones obres. És a fer-les amb la pròpia iniciativa, amb els propis mitjans, amb els propis dons. Perquè els talents han estat donats als servents (cf. 25,28). Són seus.

CRÒNICA

Trobada amb els equips de zona del MCECC. Dimecres 29 d'octubre va tenir lloc aquesta reunió de la Delegació de Joventut amb els consiliaris, monitors i monitores responsables de les zones 8, 9 i 16 del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de Catalunya, que corresponen al territori del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Va ser l'ocasió de compartir l'inici de curs, fixar objectius i criteris comuns de funcionament i organitzar aspectes del calendari d'activitats.

VII Jornades de Formació de catequistes organitzades pel SIC. Del 24 al 26 d'octubre van tenir lloc aquestes jornades, celebrades enguany a Andorra. Es va tractar el tema dels catequistes com a acompanyants del creixement de la fe, amb la participació de 350 catequistes d'arreu de Catalunya i les Illes, dels quals 18 persones del nostre bisbat. El programa contemplava diversos tallers, alguns més teòrics i altres amb dinàmiques pedagògiques. També cal destacar la ponència del bisbe Sebastià Taltavull, president del SIC, que va generar un treball de grups intens i profitós, a més de la implica-

Reunió de l'Administració Econòmica amb els consells parroquials d'economia. Va realitzar-se dimecres 29 d'octubre, al vespre, a la Casa de l'Església, amb vistes, fonamentalment, a la Jornada de Germanor que se celebra avui, de la qual es va entregar tot el material. El bisbe Agustí va començar amb unes paraules per situar l'economia parroquial i diocesana al servei de l'acció pastoral evangelitzadora, en aquests deu anys d'història diocesana i en el futur. L'ecònom, Mn. Francesc Xavier Escolà, va presentar els comptes després d'informar de les millores informàtiques fetes per gestionar tant l'economia parroquial com les subscripcions i quotes. També es va informar del treball fet per a establir convenis amb algunes entitats bancàries per tal de millorar les condicions que ofereixen a les parròquies.

ció del bisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives i de tants voluntaris de la diòcesi amfitriona.

AGENDA

Reunió de seguiment de l'itinerari Diocesà de Renovació Cristiana. Tindrà lloc el dissabte 22 de novembre, a les 10 hores, a la Casa de l'Església. Adreçada als equips respon-

sables de cada arxiprestat o parròquia, serà una sessió de formació pràctica sobre com utilitzar els nous materials per a la segona etapa, a partir de les fitxes de l'itinerari d'iniciació cristiana per a adults. També es farà un seguiment de les convocatòries del «Vine i Veuràs», és a dir, la primera etapa de l'itinerari, que es va fer a molts llocs de la diòcesi.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

37a Trobada europea de joves a Praga: viatge en autobús. Aquesta iniciativa de la comunitat de Taizé per a joves de 17 a 35 anys tindrà lloc del 29 de desembre al 2 de gener. L'Acollida Barcelona, després d'uns anys sense fer autobús, organitza un transport per anar a la Trobada, que suposa sortir el 28 al matí i arribar el 3 al migdia. Per a més informació i inscripcions: www.acollidabcn.org, acollidabcn@gmail.com, t. 622 069 296 (només dimarts de 19 a 21 h).

Trobada de voluntaris visitadors de malalts. 22 de novembre, de 10 a 13.30 h, a la Casa de l'Església. Estan convidats tots els voluntaris que visiten persones malaltes a les residències o als seus domicilis i els mossens que fan l'acompanyament d'aquests voluntaris. Hi haurà la ponència del professor Javier Velasco sobre el tema i lema de la campanya del malalt 2014-2015: Salut i saviesa del cor; la intervenció del bisbe Agustí en relació als 10 anys de la diòcesi; la del delegat, Mn. Xavier Sobrevia, sobre pistes per millorar la comunicació amb el malalt.

ESPIRITUALITAT

Recés d'Advent per a joves. 30 novembre, de les 17 a les 20 h a la Casa de l'Església. Organitzat per la Delegació de Pastoral de Joventut, està adreçat a joves i adolescents a partir de 3r d'ESO. Intervindrà Albert Soler Llopart, pare de família i professor a la universitat de Vilanova i la Geltrú.

ECO DE LA PALABRA

Vivir la Iglesia diocesana

En el punto en que nos encontramos, conviene evocar el testimonio de dos grandes maestros de la santidad y de la teología.

En el siglo XVI, cerrando el libro en el que plasmaba su propia experiencia de conversión, *Los Ejercicios Espirituales*, san Ignacio de Loyola ofrecía unas reglas prácticas que titulaba «Para el sentido verdadero que en la Iglesia militante hemos de tener, se guarden las reglas siguientes». Los comentaristas hacen notar que estas reglas están vinculadas a la meditación para alcanzar amor, dentro del discernimiento de la 4.ª semana. Subrayan además las palabras del título «sentido verdadero» (ha quedado como más tradicional el título «Reglas para sentir con la Iglesia»): es el «sentir» de san Ignacio, que denota una actitud, una predisposición, una sensibilidad, una empatía. El texto contiene recomendaciones muy concretas sobre devociones, conductas, acciones, etc. Pero, como dice S. Arzubialde, el objetivo último es sin duda ayudar al «discernimiento del amor personal a Cristo en su mediación histórica encarnada, que es su verdadera esposa, nuestra madre la Iglesia».

En pleno siglo XX el gran teólogo Romano Guardini, siendo todavía un joven sacerdote, que comenzaba a despuntar como líder intelectual, publica un libro recopilando algunas conferencias, cuyo título se puede traducir así: *El sentido de la Iglesia*. Su contenido responde al significado di-

recto de esta expresión, es decir, exponer el porqué y el para qué de la Iglesia, en el sentido de que ella, comunión de amor fraterna en el Espíritu, conduce a la persona humana hacia el cumplimiento de sus aspiraciones profundas. Pero al iniciar el primer capítulo ya indica qué es lo que pretende. Constata que hay un interés creciente sobre la Iglesia, pero desde que se fue introduciendo una actitud individualista en la cultura y en la religiosidad, dice:

«Los fieles vivían ciertamente *en la Iglesia*, pero cada vez vivían menos *la Iglesia*. La vida religiosa se inclinaba siempre hacia la piedad personal y, así la Iglesia se sentía más como límite, quizá como oposición a este ámbito de la individualidad... como un freno al factor personal.»

Ciertamente una cosa es vivir «de la Iglesia», beneficiándose de ella, otra «vivir en la Iglesia», cumpliendo todo lo que está estipulado, o el mínimo que se exige para ser considerado perteneciente a ella, y otra cosa bien distinta es «vivir la Iglesia». Como una cosa es pertenecer a una familia y vivir en ella, y otra vivir la familia. Sin duda, cuando tratamos aquí de discernir la vida de nuestra Diócesis, poco nos ha de importar que una persona, un grupo, un carisma, un movimiento, una comunidad o una institución, «cumpla» con ese mínimo exigido, como notificar o invitar a la

Diócesis a algún acontecimiento importante de su propia vida, o nombrar al obispo en la Plegaria Eucarística, o hacerse presente alguna vez cuando se es convocado... Lo que realmente nos importa es que todos «vivamos la Diócesis», que es tanto como vivir la Iglesia misma. Ello significa tener presente que

—La Diócesis, como Iglesia, «existe», tiene vida propia y concreta, sufre y goza, ora y actúa, tiene carencias y riquezas...

—Significa, además, que todo eso, sea bueno o malo, lo siento como propio, porque forma parte de mi Iglesia.

—Significa que todo lo que decido, vivo y hago, sea individualmente, en comunidad o en grupo, es un caminar junto a los otros fieles de la misma Iglesia, dentro de ella, compartiendo con ellos, recibiendo y dando en una comunión vital y concreta.

Sólo en el marco de este profundo sentido eclesial, el discernimiento sobre la vida de nuestra Diócesis será válido y efectivo. Todos sabemos que sin empatía nuestra ayuda al otro será siempre inútil. Y este «el otro» no es aquí sino el «nosotros» que nos precede, nos da cobijo y sentido.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat